

DE VAL VAN DE KUNSTENAAR

© **BERNARD VAN EEGHEM, CATHERINE GRAINDORGE EN KATJA DREYER: KAYAK (WORK IN PROGRESS)**
 18/2, 20.30, BEURSSCHOUWBURG, rue A. Ortsstraat 20-28, Brussel/Bruxelles, 02-550.03.50, www.beursschouwburg.be, €6 & 24 > 26/3, FESTIVAL XS, THÉÂTRE NATIONAL bd E. Jacqmainlaan 111-115, Brussel/Bruxelles, www.theatrenational.be, 02-203.53.03, location@theatrenational.be, www.theatrenational.be

NL | Andrew McAuley (1968-2007) was een Australische avonturier die in een simpele kajak de gevaarlijke Tasmaanse Zee tussen Australië en Nieuw-Zeeland probeerde over te steken zonder begeleiding. Na 1.600 kilometer en dertig dagen, op een dertigtal kilometer van Nieuw-Zeeland, zond hij een laatste noodsein uit en verdween.

Bas Jan Ader (1942-1975) was een Nederlands conceptueel kunstenaar die vallen en falen tot het thema van zijn performances maakte. Hij filmde valpartijen uit bomen en in een gracht in Amsterdam, maar tijdens zijn oceanische overtocht-performance *In Search of the Miraculous* liep het mis. Hij verdween in de Atlantische Oceaan en werd nooit teruggevonden.

Philippe Petit (1949) ten slotte is de Franse koorddanser die zijn leven waagt, hoog tussen de torens van iconische gebouwen overal ter wereld. In de documentaire *Man on Wire* is te zien hoe hij in 1974 zonder beveiliging drie kwartier heen en weer wandelde en danste op een kabel tussen de Twin Towers in New York. Hij viel niet.

De eigengereide Brusselse theatermaker Bernard Van Eeghem vertrekt samen met de Franstalige Catherine Graindorge (met wie hij eerder *Nil nisi bene* en *Rari Nantes* maakte) en de Duitse Katja Dreyer (met wie hij samenspeelde in *Also doch*) van deze drie personages voor een associatieve theaterperformance over vallen

en falen. Het gaat dus zowel over het letterlijke als over het figuurlijke, metaforische vallen. Wat drijft genoemde kunstenaars met gevaar-voor eigen leven tot aan de uitersten van hun lichamelijke en mentale krachten? Wat maakt dat iedereen op bepaalde momenten een knieval moet maken? Hoe de performance er uiteindelijk zal uitzien, weet Van Eeghem nog niet, maar ze zal heel visueel zijn door het gebruik van videobeelden en het spel met de talen van de performers, die ook aanleiding geven tot falende communicatie. De drie bewandelen de wankele koord tussen de ernst en het frivole, de filosofie en de volkswijsheid. Voor de rest ligt er een heel veld aan associaties open. Vallen kan immers ook opvallen, uitvallen, aanvallen of tegenvallen zijn. Vallen is een elementair bestanddeel van slapstick, terwijl acteurs sowieso uit hun rol kunnen vallen. De cultuurgeschiedenis zorgt met de val der engelen, Icarus, *La chute* van Albert Camus, *The Fall*, of Herman Brood, vast ook voor inspiratie. Het *work in progress* dat nu getoond wordt is een opwarmertje voor de volledige productie die in december in première gaat. Nu beperken de drie zich tot een halfuurtje, dat zowel in de Beursschouwburg (+Bains Connective) als tijdens het XS-festival in Théâtre National (*Peeping Tom*, *Union Suspecte...*) ingebed zit in een aantal andere performances.

MICHAËL BELLON